

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 188. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613388656/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Alexandra.« — »Alexandra er for lang Tid siden gaaet til Ro,« svarede Leontine, og ilede ind ad Hæveporten, fulgt af sin Broder og Adalbert. Da de kom indenfor, saae de Emilie, der traadte dem rask i Møde. »Er det Dem,« sagde hun til Leontine, »hvor i al Verden har De været?« — »Har Alexandra mærket min Fraværelse?« spurgte Leontine. — »Nei, men jeg har været i stor Angst for Deres Skyld, thi jeg mærkede vel, at De gik ned i Haven og forsvandt.« — »Er Alexandra rolig, saa kan det Andet være mig ligegyldigt.« — »Det er den anden Aften, paa hvilken De saaledes forlader os,« anmærkede Emilie. »Begge Aftener var hun under sin Broders Værelstægt,« svarede Bonaventura. »Ja ja, jeg er ligesaa overbeviist om hendes Uskyldighed, som De, men Verden kunde dømme anderledes.« Leontine svarede intet hertil, men Adalbert troede at bemærke et bittert Smil paa hendes Læber. »Vi have nylig faaet Brev fra Starosten,« sagde Emilie, »han forlader i disse Dage Warschau, vi maae da vel reise hjem i Morgen. Farvel, mine Herrer.« Efter disse Ord ilede hun bort med Leontine.

»Jeg kunde fristes til at troe, at Frøken Emilie selv har havt et Stævnmøde i Nat,« sagde Bonaventura. Adalbert studsede vel ved disse Ord, dog var allerede hans Følelse for Emilie saa kølnet, at de langt fra ikke virkede saaledes paa ham, som de tilforn vilde have virket; ja de vigtige Planer, hvori han nylig var bleven indviet, sysselsatte ham nu saa udelukkende, at han, efter faa Minuter, ikke mere tænkte paa, hvad der for en Maaned siden vilde have vakt hans heftigste Skinsyge.

Da Adalbert kom paa sit Kammer, lagde han sig strax til Hvile, thi han følte sig meget udmattet, dog faldt han heller ikke denne Gang i nogen rolig Søvn, tvertimod laae han længe i den Halvslummer, hvori Drømmenes Genius dristig henstiller sit Huulspeil

paa Grændsen af de Vaagendes Land, saa det henskaster sine Billeder i Luften, i en bekiendt Omgivning. Tusinde phantastiske Skikkelser, den ene selv sommere, end den anden, stæge da frem ligesom af en uendelig Afgrund. Først efter lang Tid faldt han i en dybere Slummer, hvori Drømmene ganske drog ham ind i deres Kreds, og hvori de flygtige Billeder ordnede sig til et større Heelt.

Det forekom ham da, som om han igjen befandt sig i den store Domkirke, hvori han, istedenfor de gamle Mindesmærker over polske Konger og Biskopper, opdagede flere prægtige Capeller, hvori de mægtigste Erobrere fra Nabolandet vare begravne. Paa disses Marmorkister sadde Griffer og vingede Sphinxer, der bare Kroner paa deres Hoveder, og der i Pragt langt overgik Alt, hvad han nylig i Virkeligheden havde seet. Uagtet de syntes dannede af Steen, mærkede han dog snart, at de levede, thi efter nogen Tid reiste de sig op, og viftede med Halslerne og Vingerne, hvorfra der udgik en stærk Kulde, saa Vætvandet frøs til Is i de store Kar. Endelig hævede de sig i Veiret, og flagede gennem Kirkens Skib og i alle dens Sidegange, hvorved de saa ofte og stærkt stødte an mod Kirkemuren og det hvælvede Loft, at der opstod Aabninger deri. Da disse Aabninger ved gjentagne Slag vare blevne store nok, fløj de med Skrigen, ligesom vilde Rovfugle, ud derigjennem, og forsvandt i Luften. Efter nogen Tid kom de alle tilbage, og der neddryppede Blod fra deres udrakte Tunger, og de holdt Liig i Kløerne, som de løde falde mod Kirkegulvet, der strax aabnede sig, og opslugte Ligene, hvorpaa det lukkede sig igjen. De selsomme Fugle dalede nu atter, og toge Veien til de forskellige Gravcapeller, hvortil de hørte, hver af dem lagde sig paa den Marmorkiste, hvorpaa den i Begyndelsen sad, og de knugede Marmoret, saa Stenen gav efter, og Laagene sank, hvorved de